

FALUSI MÁRTON VERSEI

Ballada letűnt és eljövendő korokból

Belökött tömlőcretesz,
csikordul villamos remízbe.
Járőr köröz, el ne eressz,
bilincsbe verve bevinne.

Vigyázni minden szóval,
melyikkel együtt hálunk.
Aláaknázott sóhaj
sodronyán rugózik ágyunk.

Hajlékony szél lejti táncát,
kimelegszik, fullad: öszeleji.
Sűrűsödik szabállyá,
hét fátylát egyenként leveti.

Színről színre hárit át,
göngyölít nyárfám múltat:
ével, évül a számítás,
áfát áfára hullat.

Óda hoz adóhoz ihletet,
megsarcolna múzsa, policáj.
Legitim intelmet illeget:
kilencfarkú macskán kornyikál.

Amennyit lopok: fizetek,
áldozófüsttel juhokért.
Tarolnak búzát, tizedet –
patkóveréstől poroszkék.

Hold árnya porzik hulltában,
fejetlen tálcáján nyers csemegék.
Hangyák folynak hosszan utánam,
kidőlt fűszálakból fekete vér.

Ez itt a Gecsemáné,
vajon mit tennél, mit nem.
Egy töről metszett szándék:
megfeszít – megfeszítem.

Ne engedj menekülnöm,
ha fényszórákból kísétálsz.
Szirmonként lefejtve bűnöm
virágoznak el szirénák.

Kényszerubbony feszül, szélcsend,
fám ripacs pantomimben.
Béklyózott súlypontja éppen
árnyáról lelkekre billen.

Furatosnak tartom a hátam,
talpig csillagban, kurtavasban.
Halálomban hazátlan,
házamban halhatatlan.

Hóhérom bárdja lesújt,
koponyám koppan hold kövén.
Roppanj csillagokká, tejút,
alkotmányig nyilj, csonttörés!

Írnom kellene a madarokról

Írnom kellene a madarokról,
valamit még róluk mondanom.
Szélütötten koldul erről, arról
térrel verekedő forgalom.

Pofon csattan, galambszárny meglegyint,
eláll szavam, számból dől a vér.
Kékül, zöldül, fölverebesedik,
felhők sebszéle hol összeér.

Szemüvegemért áttapogatom
gyűrött nadrágomat, ingemet.
Mennyi tekintet marad szabadon,
mennyi beférne, de kint reked!

Megírni a verset van pár órárn,
tollam kifogyóban, rövid lesz.
Nincs időm mellébeszélni, szólj rám,
ha olyat hallasz, mi közismert.

Kétszer vált a lámpa még pirosra,
s ígérem, mondandóm véget ér.
Egy kör estét legurít a kocsmá,
amit aztán szólok, tévedés.

Munkából jössz, nyűg végigolvasnod,
van elég bajod, s tessék, ez is.
Hadd írjak, ne siess, bárhol vagy most,
nekem dolgozz, idő, kétékezi!

Elvetődik erre néhány példány,
nem törődtem velük miattad.
Nekem fontos kavargásuk, éld át,
én se vagyok benned hivatlan!

Mímelem, mintha itt suhognának,
te se tehetsz másként, bocsáss meg!
Vétkezhetsz előttem és utánam,
látatlan föloldozlak. Amen.

Régen ráment volna egy-hét hónap,
nem izgat már, ki mit ért ezen.
Beállítás szörnyű naplopónak,
gondolkodás helyett kérdezel.

Pont a madarakról? Mondd, hülyéskedsz?!
Nekik ég is, föld is menedék.
Városok halnak, nem vesszük észre,
hamufehérek, drezdafeketék.

Próbálok, s látod, mégse klappol,
magamban túl nagy a forgalom.
Írnom kellene a madarakról,
valamit még róluk mondanom.

